

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาศาษาความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น กรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล" ปรากฏผลดังนี้

จากการนำแบบทดสอบไปทดลองใช้สอบครั้งที่ 1 กับนักเรียนจำนวน 76 คน พบว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่น 0.83 มีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ

ตารางที่ 1

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อที่ใช้ในการทดลองสอบครั้งที่ 1

P	ข้อที่	จำนวนข้อ
0.81 -1.00	3, 5, 7, 12, 18, 38, 49	7
0.61 – 0.80	1, 4, 6, 15, 17, 19, 21, 23, 27, 30, 34, 35, 37, 40	14
0.51 – 0.60	9, 20, 41, 48, 50	5
0.50		0
0.40 – 0.49	8, 13, 14, 22, 29, 39, 42, 43, 45, 46, 47	11
0.20 – 0.39	2, 10, 16, 24, 25, 26, 32, 33, 36, 44	10
0.00 – 0.19	11, 28, 31	3

ค่าความยากง่ายสามารถนำมาแปลความหมายได้ดังนี้

0.81 – 1.00	ข้อสอบง่ายมาก
0.61 – 0.80	ข้อสอบง่าย
0.51 – 0.60	ข้อสอบค่อนข้างง่าย
0.50	ข้อสอบมีความยากง่ายพอเหมาะ
0.40 – 0.49	ข้อสอบค่อนข้างยาก
0.20 – 0.39	ข้อสอบยาก
0.00 – 0.19	ข้อสอบยากมาก

ข้อสอบที่สามารถนำมาใช้ได้ คือ ข้อสอบที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 (อารีย์ วชิรวิภากร, 2542, น.236)

ดังนั้นจากตารางที่ 1 ข้อสอบที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 ซึ่งถือว่าเป็นข้อสอบที่สามารถนำมาใช้ได้มีจำนวน 40 ข้อ

ตารางที่ 2

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อที่ใช้ในการทดลองสอบครั้งที่ 1

r	ข้อที่	จำนวนข้อ
1.00		0
0.80 - 0.99		0
0.60 – 0.79	13, 25, 35, 43	4
0.40 – 0.59	1, 4, 9, 14, 15, 17, 22, 27, 29, 30, 32, 39, 41, 44, 46, 47	16
0.20 – 0.39	2, 6, 7, 16, 18, 19, 20, 21, 24, 28, 33, 34, 37, 40, 42, 45, 48, 49, 50	19
0.00 – 0.19	3, 5, 8, 10, 11, 12, 23, 26, 31, 36, 38	11

ค่าอำนาจจำแนกสามารถนำมาแปลความหมายได้ดังนี้

1.00	ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกดีเลิศ
0.80 – 0.99	ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกดีมาก
0.60 – 0.79	ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกดี
0.40 – 0.59	ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกได้ปานกลาง
0.20 – 0.39	ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกได้เล็กน้อย
0.00 – 0.19	ข้อสอบไม่มีค่าอำนาจจำแนกเลย
ค่าอำนาจจำแนกติดลบ	เป็นข้อสอบที่ใช้ไม่ได้

ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่นำมาใช้ได้จะต้องมีค่าเป็นบวกและมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (อารีย์ วชิรวรการ, 2542, น.240)

ดังนั้นจากตารางที่ 2 ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปซึ่งถือเป็นข้อสอบที่ดี นำไปใช้ได้มีจำนวนทั้งสิ้น 39 ข้อ

อย่างไรก็ตาม เมื่อนำข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสมมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความเหมาะสมทั้ง 2 ด้าน พบว่ามีข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่ดีอยู่ทั้งสิ้นจำนวน 35 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้เก็บข้อสอบเหล่านี้ไว้เพื่อใช้ในการทดลองสอบครั้งที่ 2 ได้แก่ ข้อ 1, 2, 4, 6, 9, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 27, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 37, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50 ส่วนข้อที่เหลือจำนวน 15 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 5, 7, 8, 10, 11, 12, 18, 23, 26, 28, 31, 36, 38, 49 ผู้วิจัยได้นำไปพิจารณาคำถามและตัวเลือกและปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีคุณภาพเหมาะสมในการทดลองสอบครั้งที่ 2

เมื่อนำแบบทดสอบไปทดลองใช้สอบครั้งที่ 2 กับนักเรียนจำนวน 104 คน พบว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่น 0.83 มีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกดังนี้

ตารางที่ 3

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อที่ใช้ในการทดลองสอบครั้งที่ 2

P	ข้อที่	จำนวนข้อ
0.81 -1.00	3, 16, 29, 31, 33, 37, 45, 46, 48, 50	10
0.61 – 0.80	1, 4, 5, 8, 9, 12, 13, 14, 24, 26, 28, 32, 35, 36, 39, 42, 44	17
0.51 – 0.60	2, 7, 10, 18, 19, 21, 30, 41	8
0.50	49	1
0.40 – 0.49	11, 15, 20, 22, 23, 25, 27, 34	8
0.20 – 0.39	6, 17, 38, 40	4
0.00 – 0.19	43, 47	2

จากตารางข้อสอบที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 ซึ่งถือว่าเป็นข้อสอบที่สามารถนำมาใช้ได้มีจำนวน 38 ข้อ

ตารางที่ 4

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อที่ใช้ในการทดลองสอบครั้งที่ 2

r	ข้อที่	จำนวนข้อ
1.00		0
0.80 - 0.99		0
0.60 - 0.79	9, 10, 12, 19, 25, 26	6
0.40 - 0.59	1, 5, 6, 7, 8, 11, 13, 14, 15, 18, 20, 21, 22, 24, 27, 28, 30, 32, 34, 35, 36, 39	22
0.20 - 0.39	2, 4, 16, 29, 33, 38, 49	7
0.00 - 0.19	3, 17, 23, 31, 37, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 50	14
-0.01	47	1

จากตาราง ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปซึ่งถือเป็นข้อสอบที่ดีนำไปใช้ได้จำนวนทั้งสิ้น 35 ข้อ

เมื่อนำข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสมมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความเหมาะสมทั้ง 2 ด้าน พบว่ามีข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่ดีอยู่ทั้งสิ้น 35 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้เก็บข้อสอบเหล่านี้ไว้ใช้ในการสอบจริงได้แก่ ข้อ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 32, 34, 35, 36, 38, 39, 48, 49, 50

ในการทดสอบจริงผู้วิจัยต้องการข้อสอบจำนวน 40 ข้อ ผู้วิจัยจึงเลือกข้อสอบที่ผ่านการทดสอบมาแล้ว 2 ครั้ง จำนวน 5 ข้อ ดังนี้

ตารางที่ 5
แบบทดสอบที่นำมาใช้ทดสอบจริงเพิ่มเติม

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
16	93	25
29	89	33
33	93	17
44	69	17
46	84	42

ผู้วิจัยพิจารณาใช้คำถามเหล่านี้เนื่องจากมีค่าความยากง่ายที่สูงและนักเรียนสามารถที่จะทำข้อสอบได้ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาคำถามและตัวเลือกพร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีคุณภาพเหมาะสมเพื่อใช้ในการทดสอบจริง

เมื่อนำแบบทดสอบไปใช้ทดสอบจริงกับนักเรียนจำนวน 298 คน พบว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่น 0.85 มีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกดังนี้ -

ตารางที่ 6

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบจำนวน 40 ข้อที่ใช้ในการทดสอบจริง

P	ข้อที่	จำนวนข้อ
0.81 -1.00	1, 7, 18, 20, 24, 33, 34, 37	8
0.61 – 0.80	3, 4, 6, 8, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 19, 22, 25, 28, 30, 32, 35, 36, 38, 39, 40	21
0.51 – 0.60	2, 31	2
0.50		0
0.40 – 0.49	5, 10, 14, 21, 23, 29	6
0.20 – 0.39	9, 26, 27	3
0.00 – 0.19		0

จากตารางที่ 6 ข้อสอบมีความยากง่ายดังนี้

0.81 ขึ้นไป	(ข้อสอบง่าย)	8 ข้อ
0.20 – 0.80	(ข้อสอบปานกลาง)	32 ข้อ
ต่ำกว่า 0.20	(ข้อสอบยาก)	0 ข้อ

ตารางที่ 7

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบจริง

r	ข้อที่	จำนวนข้อ
1.00		0
0.80 - 0.99		0
0.60 - 0.79	28, 30, 38	3
0.40 - 0.59	4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 19, 20, 25, 31, 32, 35, 36, 39	19
0.20 - 0.39	2, 3, 9, 13, 14, 18, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 33, 37, 40	15
0.00 - 0.19	1, 29, 34	3

จากตารางที่ 7 ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกดังนี้

0.40 ขึ้นไป	(ค่าอำนาจจำแนกสูง)	22 ข้อ
0.20 - 0.39	(ค่าอำนาจจำแนกปานกลาง)	15 ข้อ
ต่ำกว่า 0.20	(ค่าอำนาจจำแนกต่ำ)	3 ข้อ

จากตารางที่ 6 และตารางที่ 7 พบว่าค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ในเกณฑ์ที่ดีทั้งหมดถึงแม้ว่าค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบจะมีต่ำกว่า 0.20 อยู่ 3 ข้อ แต่โดยรวมแล้วถือว่าเป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ดี สามารถนำไปใช้ในการวัดผลได้

4.2 ค่าเฉลี่ยความเข้าใจในเอกสารจริง

จากการศึกษาความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑลจำนวน 10 กลุ่ม รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 298 คน ได้ระดับคะแนนเฉลี่ย 26.29 หรือร้อยละ 65.71 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8

คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลโดยแบ่งเป็นแต่ละโรงเรียน

โรงเรียนที่	จำนวนนักเรียน (คน)	คะแนนรวมที่ได้	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ)
1	18	618	34.34	85.84
2	26	757	29.12	72.79
3	28	717	26.61	64.02
4	37	1122	30.33	75.81
5	40	1083	27.08	67.69
6	28	595	21.25	53.13
7	28	714	25.50	63.75
8	35	1046	29.89	74.72
9	20	443	22.15	55.38
10	38	737	19.40	48.49
	298	7832	26.29	65.71

หมายเหตุ จัดลำดับโรงเรียนตามลำดับการเก็บข้อมูลไม่ได้เรียงตามระดับคะแนนที่ได้

4.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเข้าใจในเอกสารจริง

ในการเปรียบเทียบความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way analysis of variance) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป โดยพิจารณาว่าค่าความแปรปรวนแตกต่างกันเป็นกี่เท่าปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 9
เปรียบเทียบความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

ค่าความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	9	5342.69	593.63	19.22*
ภายในกลุ่ม	288	8895.61	30.89	
ทั้งหมด	297	14238.30		

$F(.05, 9, 288) = 1.91$

ค่า F จากการคำนวณ (19.22) มีค่าสูงกว่าค่า F จากตาราง (1.91) แสดงว่าค่าเฉลี่ยความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 10 โรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้นำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละโรงเรียนไปทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ด้วยวิธี Scheffe's test (นิภา เมธาวีชัย, 2542, น.117) พบว่ามีความแตกต่างกันดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของแต่ละโรงเรียนด้วยวิธี Scheffe's test

โรงเรียน ที่	1	4	8	2	5	3	7	9	6	10
ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	85.84	75.81	74.72	72.79	67.69	64.02	63.75	55.38	53.13	48.49

หมายเหตุ จัดลำดับโรงเรียนตามลำดับตามระดับคะแนนเฉลี่ยที่ได้

โรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ได้เส้นเดียวกัน ในภาพ เป็นกลุ่มโรงเรียนที่มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นไม่แตกต่างกัน แต่จะแตกต่างจากโรงเรียนกลุ่มอื่นที่อยู่นอกเส้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ถึงแม้ว่าบางโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจที่สามารถจัดเข้ากับกลุ่มอื่นแล้วมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจไม่แตกต่างกัน เช่น โรงเรียนที่ 4, 8, 2 นั้น เมื่อจัดอยู่กลุ่มที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนที่ 1, 4, 8, 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละโรงเรียนภายในกลุ่มนั้นไม่แตกต่างกัน แต่ใน ขณะเดียวกันเมื่อนำไปจัดไว้ในกลุ่มที่ 2 ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนที่ 4, 8, 2, 5, 3, 7 ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยความเข้าใจของแต่ละโรงเรียนในกลุ่มที่ 2 นี้ก็ไม่มี ความแตกต่างกันภายในกลุ่ม เช่นกัน แต่ค่าเฉลี่ยรวมของ แต่ละกลุ่มนั้นจะแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเรียกโรงเรียนต่าง ๆ ที่มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจในเอกสารจริงไม่แตกต่างกันว่า "กลุ่ม" โดยในแต่ละกลุ่มอาจจะมืโรงเรียนที่ซ้ำกันได้เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน แต่เมื่อนำไปทดสอบหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยวิธี Scheffe's test แล้วพบว่าค่าเฉลี่ยของบางโรงเรียนแตกต่างกันและบางโรงเรียนไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำโรงเรียนที่มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมาจัดเป็นกลุ่มได้ทั้งหมด 5 กลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มที่ 1 โรงเรียนที่ 1, 4, 8, 2
- กลุ่มที่ 2 โรงเรียนที่ 4, 8, 2, 5, 3, 7
- กลุ่มที่ 3 โรงเรียนที่ 5, 3, 7, 9

กลุ่มที่ 4 โรงเรียนที่ 3, 7, 9, 6

กลุ่มที่ 5 โรงเรียนที่ 9, 6, 10

จากแผนภาพและการจัดกลุ่มข้างต้นสามารถอธิบายค่าเฉลี่ยความแตกต่างของความเข้าใจในเอกสารจริงได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 โรงเรียนที่ 1, 4, 8, 2 มีความเข้าใจในเอกสารจริงในระดับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่แตกต่างจากกลุ่มที่ 2 โรงเรียนที่ 4, 8, 2, 5, 3, 7 กลุ่มที่ 3 โรงเรียนที่ 5, 3, 7, 9 กลุ่มที่ 4 โรงเรียนที่ 3, 7, 9, 6 กลุ่มที่ 5 โรงเรียนที่ 9, 6, 10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 2 โรงเรียนที่ 4, 8, 2, 5, 3, 7 มีความเข้าใจในเอกสารจริงในระดับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่แตกต่างจากกลุ่มที่ 1 โรงเรียนที่ 1, 4, 8, 2 กลุ่มที่ 3 โรงเรียนที่ 5, 3, 7, 9 กลุ่มที่ 4 โรงเรียนที่ 3, 7, 9, 6 กลุ่มที่ 5 โรงเรียนที่ 9, 6, 10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นว่าแต่ละโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยระดับความเข้าใจเอกสารจริงที่แตกต่างกันไปซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ อย่างไรก็ตามเมื่อนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ด้วย Scheffe's test ก็สามารถจัดกลุ่มโรงเรียนที่มีความเข้าใจในเอกสารจริงที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ทั้งสิ้น 5 กลุ่ม

เมื่อพิจารณาผลจากแบบสอบถามตารางที่ 15 (หน้า 68) พบว่าโรงเรียนที่มีค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยไม่ต่างกันแต่ได้คะแนนสูงนั้นเป็นกลุ่มโรงเรียนที่มีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนค่อนข้างมาก ได้แก่

โรงเรียนที่ 1 ใช้เอกสารจริง 7 ประเภท

โรงเรียนที่ 4 ใช้เอกสารจริง 7 ประเภท

โรงเรียนที่ 8 ใช้เอกสารจริง 6 ประเภท

ส่วนโรงเรียนที่มีค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยไม่ต่างกันแต่ได้คะแนนต่ำนั้นเป็นกลุ่มโรงเรียนที่มีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนค่อนข้างน้อย ได้แก่

โรงเรียนที่ 10 ใช้เอกสารจริง 1 ประเภท

โรงเรียนที่ 6 ใช้เอกสารจริง 1 ประเภท

โรงเรียนที่ 9 ใช้เอกสารจริง 4 ประเภท

ดังนั้นการที่ผลของการทำแบบทดสอบของนักเรียนมีความแตกต่างกันจะน่ามีปัจจัยมาจากการใช้และไม่ใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนด้วย

4.4 ความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่น

ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นมาคำนวณหาค่าร้อยละของจำนวนผู้ที่ตอบถูกในแต่ละข้อแล้วนำมาจัดเรียงลำดับจากน้อยไปมาก เพื่อหาข้อที่นักเรียนสามารถทำได้น้อย ซึ่งหมายถึงว่านักเรียนมีปัญหาในการทำความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นในข้อนั้น ๆ

ตารางที่ 10

ลำดับข้อของแบบทดสอบวัดความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่น

ลำดับ	ข้อ	ลักษณะของเอกสารจริง	ระดับ พฤติกรรม การอ่าน		จำนวน ผู้ตอบ ถูก	จำนวน ผู้ตอบถูก (ร้อยละ)
			ระดับ พื้นฐาน	ระดับ การ สื่อสาร		
1	27	คู่มือแลกรถเครื่องดีมฟรี		○	93	31.21
2	26	แผนภาพแสดงการนับถือศาสนา	○		96	32.22
3	9	แผ่นโฆษณาแลกรถของทีวีะลีก		○	116	38.93
4	5	แผ่นโฆษณาร้านขายบัตรโทรศัพท์		○	133	44.63
5	23	ตารางเดินรถไฟฟ้า BTS และ MRT		○	137	45.98
6	10	สารบัญหนังสือท่องเที่ยว		○	140	46.98
7	29	บัตรสะสมแต้ม	○		143	47.99
8	21	พยากรณ์อากาศ	○		145	48.66
9	14	โฆษณางานนิทรรศการ		○	146	49.00
10	31	โฆษณาคลินิก		○	170	57.05
11	2	โฆษณาแนะนำการวีธีโทรศัพท์ข้ามประเทศ		○	173	58.06
12	40	แผ่นโฆษณาโปรแกรมการท่องเที่ยว		○	181	60.74
13	32	ใบแสดงรายการการถอนเงินจากตู้เอทีเอ็ม		○	189	63.48
14	13	โฆษณางานนิทรรศการ	○		190	63.76
15	38	โฆษณาหนังสือท่องเที่ยว	○		190	63.76
16	16	โฆษณาละครทีวี		○	191	64.10
17	15	ฉลากขนม	○		192	64.43
18	36	กล่องใส่สินค้า		○	192	64.43
19	8	บัตรประจำตัวเข้าเรียนพิเศษ		○	199	66.78
20	17	โปสเตอร์โฆษณางานฉายภาพยนตร์	○		199	66.78

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ลำดับข้อของแบบทดสอบวัดความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่น

ลำดับ	ข้อ	ลักษณะของเอกสารจริง	ระดับ พฤติกรรม การอ่าน		จำนวน ผู้ตอบ ถูก	จำนวน ผู้ตอบถูก (ร้อยละ)
			ระดับ พื้นฐาน	ระดับ การ สื่อสาร		
21	19	บัตรอวยพรวันปีใหม่	○		201	67.45
22	35	โฆษณาสถานพยาบาล		○	203	68.12
23	28	แผนที่เมือง	○		205	68.80
24	25	บัตรอวยพรวันเกิด		○	208	69.80
25	12	โฆษณาร้านอาหาร		○	209	70.14
26	22	พยากรณ์อากาศ		○	212	71.14
27	30	โปสเตอร์โฆษณาละครทีวี	○		216	72.49
28	6	ของใส่ยาจากโรงพยาบาล	○		223	74.84
29	3	ตัวรถไฟชินคันเซ็น		○	227	76.18
30	39	โฆษณางานแสดงดนตรี		○	227	76.18
31	4	ป้ายหน้าร้านค้า	○		232	77.86
32	11	โฆษณาร้านอาหาร	○		238	79.87
33	1	โฆษณาแนะนำการวิธีโทรศัพท์ข้ามประเทศ	○		246	82.55
34	7	ของใส่ยาจากโรงพยาบาล	○		246	82.55
35	24	ข้อมูลประเทศสวิตเซอร์แลนด์	○		248	83.23
36	18	แผ่นโฆษณาคอร์สเรียน	○		250	83.90
37	20	บัตรอวยพรวันปีใหม่		○	250	83.90
38	37	จดหมาย	○		256	85.91
39	33	สมุดบัญชี	○		280	93.96
40	34	แผนผังสนามบิน	○		280	93.96

หมายเหตุ เรียงลำดับตามข้อของจำนวนผู้ตอบถูกจากน้อยไปมาก

ผลจากการทำแบบทดสอบพบว่าแบบทดสอบที่นักเรียนทำได้มาก 10 อันดับแรกนั้น ได้แก่ข้อ 34, 33, 37, 20, 18, 24, 7, 1, 11, 4 เป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะเป็นความเข้าใจในเอกสารจริงระดับพื้นฐาน กล่าวคือเป็นการหาข้อมูลจากเอกสารโดยตรง ไม่ต้องพิจารณาใคร่ครวญ หรือตีความเพื่อแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ มากนัก นอกจากนี้เอกสารจริงที่นักเรียนเข้าใจได้มากนี้จะมีลักษณะเป็นสากล กล่าวคือทั้งสังคมไทยและสังคมญี่ปุ่นมีลักษณะของเอกสารจริงที่ว่านี้คล้ายคลึงกัน และนักเรียนก็คุ้นเคยกับเอกสารในลักษณะนี้ในชีวิตประจำวันหรือมีพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเอกสารจริงนั้น ๆ อยู่แล้ว ซึ่งงานวิจัยของจันทิมา ชูวานนท์ (2529) และอารีลาภวงศ์ราษฎร์ (2538) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาฝรั่งเศสก็มีลักษณะเดียวกัน คือ นักเรียนส่วนใหญ่จะเข้าใจเอกสารจริงที่มีลักษณะเป็นสากลได้

นอกจากนี้ยังเป็นที่น่าสนใจว่าแบบทดสอบ 10 อันดับแรกที่นักเรียนทำได้มากนั้นจะเป็นแบบทดสอบที่ต้องตอบคำถามจากเอกสารจริงที่มีลักษณะเป็นตัวอักษร คำหรือข้อความให้อ่านมากกว่าเอกสารที่เป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมาย จึงอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนคุ้นเคยกับการหาคำตอบจากการอ่านเอกสารที่เป็นตัวอักษร คำหรือข้อความมากกว่าการตีความจากสัญลักษณ์หรือตีความจากเนื้อหาโดยรวม

ส่วนแบบทดสอบ 10 อันดับแรกที่นักเรียนทำได้น้อยนั้น ได้แก่ข้อ 27, 26, 9, 5, 23, 10, 29, 21, 14, 31 และในจำนวนนี้เป็นการทดสอบความเข้าใจในระดับการสื่อสารจำนวนถึง 7 ข้อ ซึ่งได้แก่ข้อ 27, 9, 5, 23, 10, 14, 31 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการทำความเข้าใจเอกสารจริงที่ต้องอาศัยการตีความเนื้อหาจากเอกสารเพื่อแก้ปัญหาที่กำหนดให้ กล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ทางภาษาที่มีไปแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้ ซึ่งไม่เป็นไปตามลักษณะของการอ่านเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ว่านักเรียนไม่คุ้นเคยกับเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ไม่สามารถทำแบบทดสอบได้

4.5 ผลวิจัยจากแบบสอบถาม

หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบสอบถาม (ดูภาคผนวก จ หน้า 140) เพื่อเก็บข้อมูลของผู้ทำแบบทดสอบ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผลจากแบบสอบถามปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 11

ลักษณะของตัวอย่างประชากรในการวิจัย

โรงเรียนที่		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	รวม	รวม	รวม
รายการ		(18)	(26)	(28)	(37)	(40)	(28)	(28)	(35)	(20)	(38)	(298)	(298)	(ร้อยละ)
1. เพศ	1.1) ชาย	2	-	8	9	8	28	6	1	4	22	88	88	29.53
	1.2) หญิง	16	25	19	28	27	-	22	32	16	16	201	201	67.45
	1.3) ไม่ระบุ	-	1	1	-	5	-	-	2	-	-	9	9	03.02
2. จำนวนชั่วโมงเรียน	2.1) 400 ชั่วโมง	-	26	-	37	40	-	-	35	-	-	138	138	46.31
	2.2) 480 ชั่วโมง	-	-	28	-	-	28	28	-	-	-	84	84	28.19
	2.3) 560 ชั่วโมง	18	-	-	-	-	-	-	-	-	-	18	18	06.04
	2.4) 640 ชั่วโมง	-	-	-	-	-	-	-	-	20	38	58	58	19.46
3. เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น	3.1) มัธยมศึกษาปีที่ 4	16	26	28	37	40	28	28	35	20	38	296	296	99.33
	3.2) ก่อนเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2	00.67
4. การเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่น นอกชั้นเรียน	4.1) เรียนพิเศษ	9	7	5	3	15	9	3	9	2	2	64	64	21.48
	4.2) ไม่ได้เรียนพิเศษ	9	18	22	34	21	19	25	24	18	36	234	234	78.52
5. ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียน	5.1) คนไทย	-	-	-	-	-	28	-	-	-	38	66	66	22.15
	5.2) คนญี่ปุ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	5.3) คนไทยและคนญี่ปุ่น	18	26	28	37	40	-	28	35	20	-	232	232	77.85
6. การเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น	6.1) เคย	10	2	1	1	11	4	1	1	2	1	52	52	17.45
	6.2) ไม่เคย	8	24	27	36	29	24	27	34	18	37	246	246	82.55

(หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนนักเรียน)

จากตารางที่ 11 ซึ่งเป็นข้อมูลของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่จะสอนภาษาญี่ปุ่นสัปดาห์ละ 5 - 6 คาบ โดย 1 คาบจะใช้เวลาประมาณ 50 นาที ดังนั้นนักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะมีจำนวนชั่วโมงเรียนรวมประมาณ 400 - 500 ชั่วโมง ซึ่งถือว่าสามารถใช้สอนเนื้อหาขั้นต้นได้อย่างครอบคลุม ผู้วิจัยเห็นว่าจำนวนชั่วโมงเรียนนี้หากมีการสอนแบบบูรณาการโดยการเรียนการสอนมีความหลากหลายและสอดแทรกเอกสารจริงเป็นครั้งคราว น่าจะช่วยให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะใน โรงเรียนที่มีผู้สอนเป็นเจ้าของภาษา จะสามารถคัดสรรเอกสารจริงที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนได้

ผู้เรียนในวัยนี้เป็นวัยที่มีความกระตือรือร้นและขวนขวายในสิ่งที่สนใจ จากแบบสอบถามทำให้ทราบว่านักเรียนร้อยละ 21.48 เรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่เรียนในชั้นเรียน ถ้าผู้สอนแนะนำและส่งเสริมด้านเอกสารจริงเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ให้เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น นักเรียนก็จะได้ประโยชน์และเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารมากขึ้นมิใช่มุ่งเน้นแต่ที่จะเรียนเพื่อเพิ่มคะแนนหรือสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาตัวแปรที่มีส่วนทำให้ระดับความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน คงเป็นเพียงการศึกษาในลักษณะของการสำรวจระดับความเข้าใจของนักเรียนว่ามีความเข้าใจในระดับใดเท่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาแบบสอบถามในตอนต้นที่ 1 นี้ พบว่ามีข้อที่น่าสังเกตดังนี้

1. เพศกับระดับความสามารถในด้านการเรียนภาษา

เมื่อเปรียบเทียบโรงเรียนที่ 1, 4 และ 8 ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ทำคะแนนได้สูงใน 3 อันดับแรก กับโรงเรียนที่ 10, 6 และ 9 ซึ่งเป็นโรงเรียนทำคะแนนได้ต่ำเป็น 3 อันดับสุดท้ายนั้น พบว่าปัจจัยทางด้านเพศอาจจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำแบบทดสอบด้วย เนื่องจากโรงเรียนที่ทำคะแนนได้สูงนั้นมีจำนวนนักเรียนที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนโรงเรียนที่ทำคะแนนได้ต่ำนั้นมีจำนวนของนักเรียนเพศชายมากกว่าเพศหญิง จึงเป็นไปได้ว่าเพศหญิงสามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าเพศชาย

2. การสอนโดยผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา

จะเห็นว่าโรงเรียนที่ 10 และ 6 ซึ่งได้คะแนนเป็น 2 อันดับสุดท้ายนั้น มีแต่ผู้สอนที่เป็นชาวไทย ดังนั้นการมีผู้สอนเป็นเจ้าของภาษาจึงน่าจะทำให้ประสิทธิภาพของการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีเพิ่มมากขึ้น

3. การมีโอกาสสัมผัสกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนโดยตรง

โรงเรียนที่ 1 มีอัตราส่วนของนักเรียนที่เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ และผลการทำแบบทดสอบของผู้เรียนในโรงเรียนนี้ก็ได้คะแนนมากที่สุดด้วย

ตารางที่ 12

ค่าระดับเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบทดสอบที่สร้างจากเอกสารจริงของนักเรียนแต่ละโรงเรียน

รายการ	โรงเรียนที่										ค่าระดับเฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1. ความน่าสนใจ	3.67	3.77	3.93	3.92	3.93	3.75	3.86	3.80	4.35	3.90	3.89
2. ความง่ายที่เหมาะสม	3.56	3.35	3.29	3.52	3.55	3.36	3.36	3.20	3.45	3.16	3.37
3. ประโยชน์ในการฝึกใช้ภาษาญี่ปุ่นในชีวิตจริง	4.17	3.70	4.36	3.95	4.03	4.08	4.22	3.83	4.15	4.16	4.05
4. แบบทดสอบชุดนี้ทำให้ท่านเห็นความสำคัญของเอกสารจริง	3.95	3.70	4.40	4.14	3.85	3.97	4.00	3.75	4.30	4.06	4.00

จากตารางที่ 12 นักเรียนมีความสนใจและชอบแบบทดสอบที่สร้างจากเอกสารจริง ในลักษณะนี้เนื่องจากมีความแปลกใหม่จากแบบทดสอบที่นักเรียนคุ้นเคยและมีความน่าสนใจ โดยมีค่าระดับเฉลี่ย 3.89 ซึ่งเป็นไปได้ว่าการสร้างแบบทดสอบในลักษณะนี้สามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนและเป็นลักษณะของแบบทดสอบอีกแบบหนึ่งที่นำเสนอได้

นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าการทำแบบทดสอบที่สร้างจากเอกสารจริงนี้มีประโยชน์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้โดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.05 และนักเรียนเห็นว่าควรนำเอกสารจริงมาใช้สอนและฝึกในชั้นเรียนด้วยโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.00

อย่างไรก็ตามเนื่องจากเอกสารจริงเป็นสิ่งที่นักเรียนส่วนมากไม่คุ้นเคยและมีเนื้อหาที่แปลกไปจากหนังสือเรียน ในรายการคำถามเกี่ยวกับความง่ายของแบบทดสอบ นักเรียนจึงให้ความเห็นว่าแบบทดสอบนี้มีความง่ายที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับนี้เพียงค่าระดับเฉลี่ย 3.37 โดยเฉพาะโรงเรียนที่ 10 ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ทำแบบทดสอบได้คะแนนน้อยที่สุดเห็นว่าแบบทดสอบชุดนี้มีความง่ายที่เหมาะสมกับตนเพียงระดับเฉลี่ยที่ 3.16 ในทางตรงกันข้ามกับโรงเรียนที่ 1, 5 และ 4 ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ทำคะแนนได้สูง 3 อันดับแรกนั้นเห็นว่าแบบทดสอบชุดนี้ค่อนข้างง่ายโดยมีค่าระดับเฉลี่ยที่ 3.56, 3.55 และ 3.52 ตามลำดับ

ข้อที่น่าสังเกตคือ 3 โรงเรียนที่ทำคะแนนได้สูงและเห็นว่าแบบทดสอบชุดนี้ค่อนข้างง่าย เป็นโรงเรียนที่มีการใช้เอกสารจริงมากที่สุด (ดูตารางที่ 17) จึงเป็นไปได้ว่าการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนมีส่วนทำให้นักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนดีเนื่องจากได้ฝึกมาบ้างแล้วในชั้นเรียน

ตารางที่ 13
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของเอกสารจริงของนักเรียนแต่ละโรงเรียน

รายการ	โรงเรียนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ค่าระดับ เฉลี่ย
1. เอกสารจริงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการเรียนภาษา		4.23	3.85	4.61	4.22	4.20	4.08	4.33	4.12	4.05	4.58	4.24
2. ท่านไม่สามารถเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นได้ ถ้าไม่ได้เรียนมาก่อน		4.12	3.81	4.58	4.33	3.78	4.18	4.08	3.95	3.60	4.08	4.06
3. ควรจะนำเอกสารจริงมาประกอบการสอนในชั้นเรียนด้วย		4.39	3.70	4.40	4.17	4.08	4.00	4.25	3.98	3.75	4.43	4.12

จากตารางที่ 13 นักเรียนส่วนมากเห็นว่าเอกสารจริงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียน ภาษาญี่ปุ่นโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.24 นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าจะไม่สามารถทำแบบทดสอบ และไม่เข้าใจเอกสารจริงได้ดีถ้าไม่ได้เรียนและทำความเข้าใจมาก่อนโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.06 ดังนั้น นักเรียนจึงเห็นว่าควรที่จะมีการนำเอกสารจริงมาใช้สอนในชั้นเรียนด้วยโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.12

จากแบบสอบถามข้อนี้จะเห็นว่านักเรียนเห็นความสำคัญของเอกสารจริงเป็นอย่างดีแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ยากและอยู่นอกเหนือจากในหนังสือเรียน นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าจะนำเอกสารจริงมาประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียนด้วยเพื่อให้สามารถเข้าใจเอกสารจริงที่ชาวญี่ปุ่นใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้นอีกทั้งยังช่วยให้เกิดความคุ้นเคยกับการสร้างความเข้าใจในเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ ด้วย

ตารางที่ 14

ระดับค่าเฉลี่ยสิ่งที่เป็นปัญหาในการทำความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่น

โรงเรียนที่ รายการ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ค่า ระดับ เฉลี่ย
ตัวอักษรคันจิ	4.34	4.66	3.93	3.84	4.73	4.47	4.75	4.38	4.45	4.11	4.35
ตัวอักษร คาตากานะ	2.95	3.43	3.36	3.09	3.13	2.72	3.58	3.20	3.60	3.48	3.25
ไวยากรณ์	4.00	4.81	3.68	4.22	4.65	3.97	4.58	4.06	4.10	4.53	4.29
เนื้อหาของ เอกสารที่อ่าน	2.23	4.35	4.43	3.30	3.30	3.68	4.00	3.80	3.50	4.45	3.76

จากตารางที่ 14 นักเรียนส่วนมากเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหามากที่สุดในการทำความเข้าใจในเอกสารจริงคือตัวอักษรคันจิโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 4.35 ถัดมาคือไวยากรณ์มีค่าระดับเฉลี่ย 4.29 สำหรับเนื้อหาของเอกสารจริงที่อ่านนั้นนักเรียนเห็นว่าเป็นปัญหาโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 3.76 ส่วนตัวอักษรคาตากานะนั้นนักเรียนเห็นว่าเป็นปัญหาที่มีค่าระดับเฉลี่ย 3.25

จากผลการวิจัยในข้อนี้แสดงให้เห็นว่าคันจิคือสิ่งที่เป็นปัญหามากที่สุดต่อการทำความเข้าใจในเอกสารจริง ซึ่งนักเรียนในระดับนี้ยังเรียนตัวอักษรคันจิมาไม่มากนักและตัวอักษรคันจิที่เรียนส่วนมากก็เป็นเพียงอักษรคันจิพื้นฐานเท่านั้นทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจตัวอักษรคันจิบางตัวได้

ผู้วิจัยเห็นว่าการนำเสนอสิ่งที่นักเรียนต้องพบในชีวิตประจำวันจะเป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ถึงแม้ว่าเอกสารจริงจะมีอักษรคันจิที่ยาก แต่หากมีการคัดสรรเอกสารจริงให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ตัวอักษรคันจิก็ไม่น่าจะเป็นอุปสรรคทำให้ไม่นำเอกสารจริงมาใช้ ในการเรียนภาษา

สำหรับไวยากรณ์ที่นักเรียนเห็นว่าเป็นอุปสรรคอีกอย่างหนึ่งนั้น อาจจะมาจากความคิดแบบเดิมที่ยึดติดว่าเรียนภาษาต่างประเทศต้องเข้าใจไวยากรณ์และไวยากรณ์เป็นส่วน

ที่ยากที่สุดในการเรียนภาษา แต่สำหรับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นให้ความสำคัญกับสิ่งที่ต้องการสื่อความหมายมากกว่าหลักเกณฑ์หรือรูปแบบของภาษา และในการทำแบบทดสอบที่สร้างจากเอกสารจริงนี้ไม่ได้มุ่งหวังความถูกต้องทางไวยากรณ์ แต่ต้องการให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจและตีความเอกสารจริงโดยรวม การยึดติดกับไวยากรณ์มากเกินไปจึงอาจเป็นอุปสรรคต่อการทำความเข้าใจเอกสารจริงโดยรวมได้ ผู้สอนจึงควรที่จะแนะนำผู้เรียนให้ใช้จินตนาการเพื่อทำความเข้าใจในเอกสารจริง โดยไม่ต้องยึดติดว่าจะต้องเข้าใจโครงสร้างของภาษาทั้งหมดในเอกสารจริง

ในส่วนของเนื้อหาของเอกสารจริงนั้น บางครั้งนักเรียนไม่คุ้นเคยกับเอกสารบางประเภทหรือไม่มีใช้ในสังคมไทยทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจเอกสารชิ้นนั้น ๆ ได้

ส่วนตัวอักษรคาดาคานะพบว่ายังคงมีปัญหอยู่บ้าง เนื่องจากอาจจะไม่ทราบที่มาของคำศัพท์นั้นในภาษาต่างประเทศ หากนักเรียนมีโอกาสฝึกฝนอ่านคำหรือข้อความที่เป็นตัวอักษรคาดาคานะในเอกสารจริงบ่อย ๆ ปัญหาข้อนี้ก็อาจจะหมดไป

ตารางที่ 15
ร้อยละของการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียน

โรงเรียน ที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ร้อยละ
ใช้	50.00	30.77	75.00	56.76	47.50	10.71	32.14	34.29	50.00	02.63	37.92
ไม่ได้ใช้	50.00	69.23	25.00	43.24	52.50	89.29	67.86	65.71	50.00	97.37	62.70

จากตารางที่ 15 นักเรียนตอบว่ามีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนอยู่บ้างคิดเป็นร้อยละ 37.92 และมีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่กล่าวว่าไม่มีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนโดยคิดเป็นร้อยละ 62.70

ผลวิจัยในข้อนี้แสดงให้เห็นว่ามีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนค่อนข้างน้อยไม่ถึงร้อยละ 50 ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากผู้สอนเห็นว่าการเตรียมเอกสารจริงค่อนข้างยุ่งยากและเนื้อหาของเอกสารจริงนั้นมักจะยากกว่าระดับของผู้เรียนในชั้นต้นจึงไม่นำมาใช้ในชั้นเรียน

ตารางที่ 16
เอกสารจริงที่ใช้ชั้นเรียน

เอกสารจริง	โรงเรียนที่										รวม (ชั้น)
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1. โฆษณา		✓			✓	✓		✓			4
2. หนังสือพิมพ์	✓	✓	✓		✓			✓	✓		6
3. จุลากลีนค้า จุลากยา				✓			✓			✓	3
4. คู่มือ			✓					✓			3
5. นิตยสาร วารสาร	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓		7
6. แผนที่ เส้นทางรถไฟ					✓				✓		2
7. โปสเตอร์	✓		✓	✓							3
8. โปสเตอร์ บัตรโทรศัพท์ บัตรอวยพร	✓			✓	✓		✓				4
9. แผ่นพับ แผ่นโฆษณา	✓			✓	✓		✓	✓	✓		6
10. รายการสินค้า แคตตาล็อก				✓							1
11. จดหมาย ไปรษณีย์บัตร	✓			✓			✓				3
12. อินเทอร์เน็ต		✓			✓						2
13. รูปภาพ การ์ตูน	✓	✓			✓		✓	✓			5
รวม (ประเภท)	7	4	4	7	8	1	6	6	4	1	

จากตารางที่ 16 พบว่าเอกสารจริงที่ถูกนำมาใช้ในชั้นเรียนบ่อยที่สุดได้แก่ นิตยสาร และวารสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นพับและแผ่นโฆษณา ตามลำดับ และโรงเรียนที่มีการนำเอกสารจริง มาใช้มากได้แก่ โรงเรียนที่ 5 โรงเรียนที่ 1 โรงเรียนที่ 4 โรงเรียนที่ 7 และโรงเรียนที่ 8 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนจากแบบทดสอบของแต่ละโรงเรียนแล้วพบว่ามีความสัมพันธ์ กับระดับคะแนนที่ทำได้ กล่าวคือ โรงเรียนที่ใช้เอกสารจริงมากนั้นมีแนวโน้มที่จะทำแบบทดสอบ ได้ดีโดยดูจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้ค่อนข้างสูงดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17

คะแนนเฉลี่ยร้อยละของโรงเรียนที่ใช้เอกสารจริงมาก

โรงเรียนที่	จำนวนประเภทของเอกสารจริงที่ใช้	คะแนนเฉลี่ยที่ได้ (ร้อยละ)
โรงเรียนที่ 5	8	67.69
โรงเรียนที่ 1	7	85.84
โรงเรียนที่ 4	7	75.81
โรงเรียนที่ 7	6	63.75
โรงเรียนที่ 8	6	74.72

ส่วนโรงเรียนที่มีการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนน้อยซึ่งได้แก่โรงเรียนที่ 6, 10, 2, 3 และ 9 นั้น มีแนวโน้มที่จะทำแบบทดสอบได้ไม่ดีนักโดยดูจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้ค่อนข้างน้อยดัง ตารางที่ 18

ตารางที่ 18

คะแนนเฉลี่ยร้อยละของโรงเรียนที่ใช้เอกสารจริงน้อย

โรงเรียนที่	จำนวนประเภทของเอกสารจริงที่ใช้	คะแนนเฉลี่ยที่ได้ (ร้อยละ)
โรงเรียนที่ 6	1	53.13
โรงเรียนที่ 10	1	48.49
โรงเรียนที่ 2	4	72.79
โรงเรียนที่ 3	4	64.02
โรงเรียนที่ 9	4	55.38

ผลการวิจัยในตารางที่ 17 และ 18 แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนที่ใช้เอกสารจริงมากนั้นมีแนวโน้มที่จะทำแบบทดสอบได้คะแนนที่สูงกว่า ดังนั้นตัวแปรเรื่องการใช้เอกสารจริงประกอบ การเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียนจึงน่าจะมีผลในการช่วยพัฒนาความสามารถในการทำ ความเข้าใจเอกสารจริงเพื่อใช้ในการสื่อสาร

ตารางที่ 19
ความต้องการให้ใช้เอกสารจริงในชั้นเรียน

รายการ	โรงเรียนที่										ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
ควร	100.0	88.46	96.43	97.30	87.50	96.43	100.0	94.29	100.0	100.0	96.59
ไม่ควร	-	11.54	03.57	02.70	12.50	03.57	-	05.71	-	-	04.36

จากตารางที่ 19 นักเรียนร้อยละ 96.59 เห็นว่าควรจะมีการนำเอกสารจริงมาใช้สอนในชั้นเรียนด้วย เนื่องจากนักเรียนเห็นประโยชน์ที่จะได้รับทั้งทางด้านของภาษาญี่ปุ่น วัฒนธรรม และสังคมของชาวญี่ปุ่นด้วย ส่วนนักเรียนที่เห็นว่าไม่ควรจะนำมาสอนมีเพียงร้อยละ 04.36 เท่านั้น ซึ่งเหตุผลที่ไม่ควรนำเอกสารจริงมาใช้ในชั้นเรียนนั้น เนื่องจากเห็นว่ายากและส่วนหนึ่งคือไม่สนใจที่จะเรียนรู้เพิ่มเติม นอกจากนี้ยังเห็นว่าจะทำให้ไม่สามารถทำคะแนนสอบได้ดีอีกด้วย

เหตุผลที่ควรใช้เอกสารจริงในชั้นเรียน

นักเรียนตอบแบบสอบถามว่าควรจะนำเอกสารจริงมาใช้สอนในชั้นเรียนได้กล่าวถึงข้อดีของการนำเอกสารจริงมาใช้ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ และสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้
2. ทำให้ได้ความรู้ที่กว้างขวางขึ้นนอกจากที่มีอยู่ในแบบเรียน
3. ทำให้เรียนภาษาญี่ปุ่นได้เข้าใจมากขึ้นเพราะได้ฝึกจากเอกสารจริงและเป็นรูปธรรมมากกว่าการอธิบายเพียงอย่างเดียว
4. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจ น่าติดตามและไม่เบื่อ
5. ได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิต สังคม วัฒนธรรมและแนวคิดผ่านเอกสารจริง นอกจากนี้ยังได้รับรู้ข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นผ่านเอกสารจริง
6. เป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนจากแบบเรียนในรูปแบบที่เป็นสถานการณ์จริง
7. สร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะสามารถเข้าใจเอกสารจริงได้และการฝึกโดยใช้เอกสารจริงบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้นและภาษาญี่ปุ่นจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

จากเหตุผลต่าง ๆ ของนักเรียนสามารถสรุปได้ว่านักเรียนเห็นว่าการจะนำเอกสารจริงมาใช้ในชั้นเรียนเพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับเอกสารประเภทต่าง ๆ และสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าการเรียนโดยใช้เอกสารจริงเสริมนั้นจะช่วยให้ได้รับความรู้ที่กว้างขวางขึ้นมากกว่าเฉพาะที่จะใช้หนังสือเรียนเพียงอย่างเดียว และการใช้เอกสารจริงยังช่วยให้เข้าใจในเนื้อหาภาษาที่เรียนได้ง่ายและมากขึ้นด้วยเนื่องจากได้เห็นของจริง นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าเอกสารจริงช่วยให้การเรียนน่าสนใจขึ้นอีกด้วย

4.6 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

4.6.1. ผลจากแบบทดสอบ

ผลจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเอกสารจริงครั้งนี้ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 298 คน มีระดับความเข้าใจในเอกสารจริงเฉลี่ยอยู่ที่ 26.29 คะแนนหรือร้อยละ 65.71 ซึ่งถือว่าเป็นระดับที่เกินครึ่งไม่มากนัก เมื่อนำคะแนนมาหารระดับความแตกต่างของแต่ละโรงเรียนพบว่าความเข้าใจเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 10 โรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยความแตกต่างนี้อาจเป็นผลมาจากปัจจัยหลายด้าน เช่น การเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ความสนใจ ประสบการณ์และความสามารถส่วนตัวของนักเรียนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะรวมถึงการใช้เอกสารจริงในชั้นเรียนด้วยเนื่องจากแบบทดสอบสอบนี้สร้างจากเอกสารจริงและใช้วัดความเข้าใจในเนื้อหาเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันของชาวญี่ปุ่น

เมื่อพิจารณาข้อสอบที่ผู้เรียนสามารถทำได้ดีใน 10 อันดับแรกซึ่งได้แก่ ข้อ 34, 33, 37, 20, 18, 24, 7, 1, 11, 4 พบว่าเป็นข้อสอบที่มีลักษณะวัดความเข้าใจในเอกสารจริงระดับพื้นฐาน กล่าวคือเป็นการหาข้อมูลจากเอกสารโดยตรง ไม่ต้องพิจารณาใคร่ครวญหรือตีความเพื่อแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ มากนัก นอกจากนี้เอกสารจริงที่นักเรียนเข้าใจได้มากนี้จะมีลักษณะเป็นสากล กล่าวคือทั้งสังคมไทยและสังคมญี่ปุ่นมีลักษณะของเอกสารจริงที่ว่านี้คล้ายคลึงกัน และนักเรียนก็คุ้นเคยกับเอกสารลักษณะนี้ในชีวิตประจำวันหรือมีพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเอกสารจริงนั้น ๆ อยู่แล้ว ซึ่งงานวิจัยของจันทิมา ชูวานนท์ (2529) และอารี ลาภวงศ์-ราชภูรี (2538) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในเอกสารจริงภาษาฝรั่งเศสก็มีลักษณะเดียวกัน คือ นักเรียนส่วนใหญ่จะเข้าใจเอกสารจริงที่มีลักษณะเป็นสากลได้

นอกจากนี้ข้อสอบสอบ 10 อันดับแรกที่นักเรียนทำได้มากนั้นจะเป็นข้อสอบที่ต้องตอบคำถามจากเอกสารจริงที่มีลักษณะเป็นตัวอักษร คำหรือข้อความให้อ่านมากกว่าเอกสารที่เป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมาย จึงอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนคุ้นเคยกับการหาคำตอบจากการอ่านเอกสารที่เป็นตัวอักษร คำหรือข้อความมากกว่าการตีความจากสัญลักษณ์หรือตีความจากข้อความโดยรวม

อย่างไรก็ตามในชีวิตจริงนอกจากเอกสารจริงประเภทข้อความหรือตัวอักษรแล้วเอกสารจริงประเภทที่เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย การใช้ตัวย่อ หรือรูปภาพต่าง ๆ

ก็จะมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมด้วย ดังที่ จอร์จ ยูเล (George Yule, 1996, pp.16 – 17) ให้ความเห็นไว้ว่าการที่จะสามารถเข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้จำเป็นต้องทำความเข้าใจและตีความจากบริบทของเจ้าของภาษา นอกจากนี้การใช้คำที่มีหลายความหมายก็จำเป็นต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นความแตกต่างในสถานการณ์ที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน

ส่วนข้อสอบ 10 อันดับแรกที่นักเรียนทำได้น้อยนั้นได้แก่ข้อ 27, 26, 9, 5, 23, 10, 29, 21, 14, 31 และในจำนวนนี้เป็นข้อสอบวัดความเข้าใจในระดับการสื่อสารซึ่งได้แก่ข้อ 27, 9, 5, 23, 10, 14, 31 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการทำความเข้าใจเอกสารจริงที่ต้องอาศัยการตีความเนื้อหาจากเอกสารนั้น ๆ เพื่อแก้ปัญหาที่กำหนดให้ กล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ทางภาษาที่มีไปแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้ ซึ่งไม่เป็นไปตามลักษณะของการอ่านเพื่อการสื่อสารที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ว่านักเรียนไม่คุ้นเคยกับเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ไม่สามารถทำข้อสอบเหล่านี้ได้

ผู้วิจัยได้แยกประเด็นปัญหาที่ทำให้นักเรียนทำแบบทดสอบไม่ได้เป็นประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. ปัญหาทางด้านเนื้อหา

ปัญหาข้อนี้เกิดจากการใช้เอกสารจริงที่นักเรียนไม่คุ้นเคยหรือไม่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องทำให้ไม่รู้วิธีใช้และจุดมุ่งหมายของเอกสารจริงนั้น ๆ เช่น เอกสารจริงข้อที่ 10 สารบัญหนังสือ เป็นสารบัญของหนังสือนำเที่ยวซึ่งนักเรียนไม่คุ้นเคยและมีเนื้อหาที่ค่อนข้างยาก เอกสารจริงข้อที่ 21 พยากรณ์อากาศ เป็นเอกสารจริงที่เกี่ยวกับการพยากรณ์อากาศในญี่ปุ่นซึ่งนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการตรวจสอบสภาพอากาศในลักษณะนี้ทำให้เกิดความสับสนกับทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ และชื่อจังหวัดในญี่ปุ่นที่เขียนด้วยตัวอักษรคันจิ เอกสารจริงข้อที่ 31 โฆษณาคลินิก มีคำศัพท์และตัวอักษรคันจิจำนวนมากและส่วนใหญ่เป็นคำที่นักเรียนไม่คุ้นเคยและข้อความค่อนข้างยาวทำให้เสียเวลาในการอ่านหลายครั้ง นอกจากนี้ยังเป็นเอกสารที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสำคัญในชีวิตประจำวันมากนัก อย่างไรก็ตามถ้านักเรียนใช้วิธีการอ่านแบบกว้าง ๆ และสร้างความคิดรวบยอดจากเอกสารที่อ่านก็จะสามารถทำข้อสอบข้อนี้ได้

2. ปัญหาทางด้านรูปแบบของเอกสารจริง

เกิดจากความไม่ชัดเจนหรือรูปแบบการนำเสนอของเอกสารจริงเอง ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการทำทำความเข้าใจเอกสารจริงชิ้นนั้น ๆ เช่น เอกสารจริงข้อที่ 5 แผ่นโฆษณาร้านขายบัตรโทรศัพท์ ที่มีรูปตัวการ์ตูนคล้ายกับเป็นงานปาร์ตี้ทำให้นักเรียนเข้าใจผิดไปเลือก

ข้อ 2 テレホンカードの会社でパーティーをします ซึ่งจุดมุ่งหมายของเอกสารจริงชิ้นนี้จริง ๆ แล้วเป็นการขายบัตรโทรศัพท์ซึ่งคำตอบคือข้อ 1 テレホンカードを売ります หรือเอกสารจริงข้อที่ 9 แผ่นโฆษณาแลกของที่ระลึกของโรงเรียนสอนภาษาแห่งหนึ่ง แต่จุดมุ่งหมายของเอกสารจริงนี้คือให้นำไปใช้แลกของที่ระลึกในวันงานที่โรงเรียนจัดขึ้น ทำให้นักเรียนไม่เลือกคำตอบข้อ 2 タオルをもらいます ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แต่เลือกข้อ 4 無料にレッスンを受けることができます เป็นต้น

3. ปัญหาจากตัวนักเรียน

เกิดจากข้อจำกัดด้านต่าง ๆ ของตัวนักเรียนทางด้านคำศัพท์ ตัวอักษรคันจิ โครงสร้างภาษาและประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเป็นผู้เรียนในระดับต้น ข้อจำกัดที่กล่าวมานี้จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ลำบากถ้าผู้สอนไม่ได้แนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการทำความเข้าใจในเอกสารจริง เช่น เอกสารจริงข้อที่ 27 คู่มือแลกรถยนต์มือฟรี นักเรียนส่วนมากจะเลือกคำตอบข้อ 1 มาก เนื่องจากมีคำว่า お好み焼き ซึ่งเป็นคำที่เขียนไว้ในเอกสารคำถาม แต่คำตอบที่ถูกต้องคือข้อ 2 飲み物 ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของเอกสารชิ้นนี้ และเอกสารจริงข้อที่ 23 ตารางเดินรถไฟฟ้า BTS และ MRT ที่นักเรียนเลือกตอบข้อ 1 モーチット駅 แทนที่จะเลือกตอบข้อ 2 チャトチャック公園駅 ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูกต้อง เนื่องจากนักเรียนเข้าใจว่าสถานีขนส่งสายเหนือ คือหมอชิต และมีคำว่าหมอชิตในเอกสารจริง โดยไม่ได้ดูว่าสถานีหมอชิตนั้นเป็นสถานีรถไฟฟ้า BTS ไม่ใช่รถไฟใต้ดิน MRT ทำให้อนุมานได้ว่านักเรียนเห็นข้อความใดในเอกสารก็มักจะเลือกคำตอบนั้นเลยโดยไม่ได้อ่านจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของเอกสารนั้น ๆ

นอกจากนี้การตีความจากสัญลักษณ์ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่นักเรียนทำไม่ค่อยได้เช่น เอกสารจริงข้อที่ 26 แผนภาพแสดงการนับถือศาสนา เอกสารชิ้นนี้ไม่ค่อยมีตัวอักษรมากนักเป็นเพียงการตีความจากสีที่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ในการทำความเข้าใจเท่านั้น แต่เนื่องจากนักเรียนอาจไม่ทราบคำศัพท์ที่ใช้เรียกทวีปแอฟริกาจึงทำให้ไม่สามารถทำแบบทดสอบข้อนี้ได้ นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ว่านักเรียนดูแผนที่เพื่อหาข้อมูลในลักษณะนี้ไม่เป็น จึงนับสีจากกราฟวงกลมหรือสัญลักษณ์สีที่ใช้แทนจำนวนศาสนา ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 5 สี ทำให้เลือกคำตอบข้อ 4 5 ศาสนา แทนที่จะเลือกข้อ 3 4 ศาสนาซึ่งเป็นคำตอบที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตามถ้านักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิม (background knowledge) ที่ดีพอก็จะสามารถหาทวีปแอฟริกาในแผนที่พบโดยไม่ต้องอ่านคำว่า アフリカ และสามารถทำแบบทดสอบนี้ได้

ผู้วิจัยได้สังเกตนักเรียนขณะทำแบบทดสอบ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่อ่านเนื้อหาในเอกสารจริงค่อนข้างช้าและส่วนมากมักจะอ่านเอกสารจริงซ้ำหลายครั้งแล้วจึงอ่านคำถาม จากนั้น

จึงค่อยเลือกคำตอบ แต่ลักษณะของแบบทดสอบความเข้าใจในลักษณะนี้ควรจะอ่านคำถามให้เข้าใจก่อน เนื่องจากคำถามจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนต้องแก้ไขปัญหานั้น ๆ โดยอาศัยเอกสารจริงเป็นตัวช่วย ดังนั้นลักษณะการอ่านที่นักเรียนใช้เพื่อทำแบบทดสอบในครั้งนี้นี้จึงเป็นการอ่านที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากในการอ่านแต่ละครั้ง ผู้อ่านจะต้องตั้งจุดประสงค์ในการอ่านทุกครั้ง นอกจากนี้ นักเรียนยังขาดทักษะในการอ่านเพื่อการสื่อสารด้วย ซึ่งเป็นผลมาจากที่นักเรียนคุ้นเคยกับการอ่านเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ ส่วนวน การวิเคราะห์โครงสร้างและลักษณะของรูปประโยคมากกว่า และบางครั้งนักเรียนบางคนยังอ่านออกเสียงในขณะที่ทำแบบทดสอบอีกด้วยซึ่งเป็นลักษณะการอ่านที่ไม่ถูกต้องสำหรับการอ่านเพื่อการสื่อสารที่ต้องอ่านอย่างรวดเร็วและตีความเอกสารโดยรวมเพื่อสรุปความหมายและนำความเข้าใจที่ได้ไปแก้ไขปัญหานั้น ๆ

ผู้วิจัยได้สอบถามนักเรียนเกี่ยวกับแบบทดสอบที่สร้างจากเอกสารจริง นักเรียนให้คำตอบว่าไม่คุ้นเคยกับข้อสอบในลักษณะนี้มากนัก เพราะตามปกตินักเรียนจะเน้นทำข้อสอบเกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวน การผันคำแบบต่าง ๆ ตัวอักษรคันจิ รวมทั้งโครงสร้างประโยคแบบต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะมีข้อสอบการอ่านแต่ก็เป็นการอ่านทั่ว ๆ ไปเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่องและคำศัพท์สำนวนต่าง ๆ และนักเรียนก็เรียนคำศัพท์และโครงสร้างเหล่านั้นมาหมดแล้ว แต่ลักษณะของการอ่านเพื่อแก้ไขปัญหานั้นมีน้อยมาก ทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการประยุกต์เนื้อหาและความรู้จากบทเรียนมาใช้ในการทำความเข้าใจในเอกสารจริง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารโดยการเน้นที่จุดประสงค์ของการใช้ภาษาเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเน้นเนื้อหาทางภาษาหรือความถูกต้องทางไวยากรณ์ให้น้อยลง และฝึกทำความเข้าใจเนื้อหาโดยรวมโดยดูทั้งสัญลักษณ์และรูปภาพต่าง ๆ ประกอบด้วยกันน่าจะแก้ปัญหานี้ได้

กล่าวโดยสรุปแล้วปัจจัยที่ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจเอกสารจริงและเป็นเหตุให้ไม่สามารถทำแบบทดสอบได้มีดังนี้

1. นักเรียนไม่คุ้นเคยกับเอกสารจริงที่ชาวญี่ปุ่นใช้ในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนไม่รู้ความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิที่อยู่ในเอกสารจริง
3. นักเรียนขาดพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องต่าง ๆ ที่จะนำมาประยุกต์ใช้ประกอบการทำความเข้าใจในเอกสารจริง
4. นักเรียนเรียนภาษาแบบจำเป็น pattern หรือโครงสร้างที่ตายตัว ทำให้ไม่คุ้นเคยกับรูปประโยคที่แตกต่างไปจากที่เรียนมาได้ทั้ง ๆ ที่เป็นรูปประโยคเดียวกัน เช่น ดัดคำช่วยบางตัวทิ้งหรือการสลับตำแหน่งของคำ เช่น いいよ、このカメラ。(ii yo, kono kamera:

ตินะ กล้องตัวนี้) หรือการละตัวอักษรบางตัวตามลักษณะของเสียงในภาษาพูด เช่น 持つている (motteiru: มี) กลายเป็น 持つてる (motteru: มี)

5. นักเรียนขาดทักษะการอ่านที่ดี โดยนักเรียนส่วนมากจะคุ้นเคยกับการอ่านแบบดั้งเดิม คือ อ่านโดยที่ต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ทุกคำและสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้แล้ว เข้าใจ ซึ่งต่างไปจากการอ่านเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเน้นให้อ่านเพื่ออย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่น อ่านเพื่อหาข้อมูลเพื่อทำกิจกรรมอื่น เป็นต้น โดยทักษะการอ่านที่ควรส่งเสริมคือ การอ่านเร็วทั้งแบบ skimming และ scanning

4.6.2 ผลจากแบบสอบถาม

เมื่อทำแบบทดสอบเสร็จผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้ นักเรียนเห็นความสำคัญของเอกสารจริงถึงร้อยละ 96.59 และต้องการให้มีการนำเอกสารจริงเข้าไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรวมทั้งฝึกการอ่านและการสร้างความเข้าใจในเอกสารจริงชนิดต่าง ๆ ที่มีใช้อยู่ในชีวิตประจำวันด้วย ซึ่งผลการศึกษานี้ก็สอดคล้องกับที่ ชาร์ลส์ และคณะ (Charles et al., 2002) และ แพบบ์ แวนดา (Papp Vanda, 2002) ที่ได้ค้นพบว่าผู้เรียนชอบให้ใช้เอกสารจริงมาเป็นสื่อการเรียนการสอน เพราะเป็นสิ่งที่ทันสมัยและทำให้เข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาใช้อยู่จริงในชีวิตประจำวัน

เหตุผลสำคัญที่นักเรียนรู้สึกว่าได้รับจากเอกสารจริงคือ "สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้" เพราะการนำเอกสารเข้าไปใช้ในชั้นเรียนก็เปรียบเหมือนการนำเอาโลกของความเป็นจริงเข้าไปในชั้นเรียนด้วย (Melvin and Stout, 1987; Brinton, 1991; Nunan, 1999, p.27 อ้างจาก Gail K. Oura, 2005) บางครั้งความสำคัญของเอกสารจริงก็ไม่ได้อยู่ที่ตัวภาษาแต่อยู่ที่สิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการอ่าน การตีความและการตอบสนองต่อเอกสารจริงนั้นเหมาะสม (Eva Homolova, 2004) นอกจากนี้นักเรียนยังเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและไม่รู้สึกเบื่อที่จะเรียนอีกด้วย

สิ่งที่นักเรียนเห็นว่าเป็นปัญหาในการทำความเข้าใจในเอกสารจริงคือ ตัวอักษรคันจิ ไวยากรณ์ เนื้อหาของเอกสารที่อ่านและตัวอักษรคาตากานะตามลำดับ

ตัวอักษรคันจิเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.35 สาเหตุเนื่องจากนักเรียนยังเรียนคันจิมาไม่มากนักประกอบกับที่นักเรียนส่วนมากไม่ชอบอักษรคันจิเพราะเขียนและอ่านยากจึงเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งในการทำความเข้าใจเอกสารจริง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าเอกสารจริงแต่ละประเภทมักจะใช้คำ ข้อความหรือตัวอักษรคันจิที่ซ้ำ ๆ กัน ดังนั้นการให้

นักเรียนจดจำตัวอักษรคันจิที่มักจะพบเห็นเป็นประจำนอกเหนือจากที่มีในตำราเรียนจึงน่าจะเป็นการแก้ปัญหาในข้อนี้ได้

ส่วนไวยากรณ์นั้นนักเรียนเห็นว่าเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากโดยมีค่าระดับเฉลี่ยเฉลี่ย 4.29 ซึ่งการที่นักเรียนมีความเห็นเช่นนี้เป็นเพราะว่านักเรียนยังเห็นว่าไวยากรณ์เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาและสิ่งที่ทำให้ตนไม่เข้าใจภาษาก็เพราะไม่เข้าใจไวยากรณ์นั่นเอง แต่ผู้วิจัยเห็นว่าความคิดในลักษณะนี้เป็นการคิดที่อาจจะไม่ถูกต้องมากนัก เพราะว่าการอ่านเพื่อการสื่อสารนั้นไม่จำเป็นต้องพิจารณาไวยากรณ์มากนัก ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาได้ดี แต่การรู้ไวยากรณ์ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ลำบากโดยเฉพาะในนักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น ดังนั้นการใช้ความเข้าใจโดยรวมและตีความจากสิ่งที่อ่านก็จะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในเอกสารจริงนั้นได้โดยอาจอาศัยพื้นฐานความรู้เดิมมาช่วย เพราะส่วนมากเอกสารจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวันนั้นมักจะใช้ภาษาที่เรียบง่ายและกะทัดรัด ไม่มีไวยากรณ์ที่ซับซ้อนมากนัก

ในส่วนของเนื้อหาของเอกสารที่อ่าน นักเรียนเห็นว่ายากโดยมีค่าระดับเฉลี่ย 3.76 เนื่องจากนักเรียนส่วนมากไม่คุ้นเคยกับเอกสารจริงหลายประเภท จึงไม่สามารถสร้างความคิดรวบยอด (concept) ใด ๆ ที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในเอกสารจริงได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดเรียนการสอนแบบบูรณาการโดยให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ นอกเหนือจากเนื้อหาภาษาและเสริมกิจกรรมอื่นเพื่อให้นักเรียนสามารถเห็นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและสามารถประยุกต์ไปใช้จริงได้ ดังที่ อิชิมิ วอล์คเกอร์ และ เอวา โฮโมโลวา (Izumi Walker, 2004; Eva Homolova, 2004) ศึกษาไว้ว่าการที่ผู้สอนนำเอกสารจริงมาใช้ประกอบการสอนในชั้นเรียนนั้น นอกจากจะใช้เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้จริงในสังคมแล้ว ยังเป็นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อใช้ในการชีวิตจริงและเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืนด้วย

ทว่าเอกสารจริงถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ยากเกินไป นักเรียนไม่สามารถเข้าใจได้จึงไม่ได้มีการนำมาใช้ แต่ผู้วิจัยเห็นว่า ถ้าคำนึงถึงประโยชน์ของการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแล้ว การเรียนภาษาควรจะเป็นการเรียนจากสิ่งที่เจ้าของภาษาใช้จริงในสังคม ถึงแม้ว่านักเรียนจะเรียนเนื้อหาภาษาไปไม่มากนักแต่การเลือกเอกสารที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนก็เป็นสิ่งที่สามารถทำได้และเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาและส่งเสริมให้เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แม้ว่าตัวอักษรคาตากานะซึ่งผู้เรียนคิดว่าเป็นปัญหาน้อยที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.25 นั้น ผู้วิจัยเห็นว่าตัวอักษรคาตากานะก็ยังคงเป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจเอกสารจริงอยู่ ตัวอย่างเช่น นักเรียนบางส่วนจะอ่านอักษรคาตากานะไม่คล่องหรือบางครั้งอ่านไม่ได้เลยเนื่องจากคุ้นเคยกับตัวอักษรฮิรางานะมากกว่าและผู้สอนอาจละเลยที่จะสอดแทรกคำที่เขียนด้วย

ตัวอักษรคาตากานะเพิ่มเติมเพราะเห็นว่าส่วนมากเป็นคำยืมมาจากภาษาอังกฤษ แต่การที่นักเรียนไม่ทำความเข้าใจความหมายของคำในภาษาอังกฤษหรือไม่รู้ลักษณะการใช้คำนั้น ๆ ในภาษาญี่ปุ่น ก็จะไม่สามารถเข้าใจความหมายได้ นอกจากนี้ระบบเสียงในภาษาญี่ปุ่นยังทำให้คำยืมเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไปจากเสียงต้นแบบเดิม นักเรียนที่ไม่เข้าใจลักษณะการเปลี่ยนเสียงนี้จึงไม่เข้าใจความหมายของคำ ในทัศนะของนักเรียนตัวอักษรคาตากานะจะเปรียบเสมือนอักษรภาพคล้ายกับตัวอักษรคันจิ ทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจคำหรือข้อความนั้น ๆ ได้เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ที่เขียนด้วยตัวอักษรคาตากานะ ทั้งที่สามารถคาดเดาความหมายของคำได้ง่ายกว่าคำที่เป็นตัวอักษรคันจิด้วยซ้ำ ดังนั้นการให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เป็นตัวอักษรคาตากานะที่พบเห็นและใช้บ่อยในชีวิตประจำวันก็เป็นอีกวิธีหนึ่งในการเตรียมความพร้อมให้นักเรียนเข้าใจเอกสารจริงที่มีตัวอักษรคาตากานะได้

นอกจากนี้ในตำราเรียนนั้นบางครั้งใช้คำศัพท์ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น แต่ในการสื่อสารกันจริง ๆ นิยมใช้คำทับศัพท์แทน เนื่องจากให้ความรู้สึกหรือภาพพจน์ (image) ที่ดูทันสมัย เช่น ใช้คำว่า ビジネススクール (bijinesu sukuuru: โรงเรียนพานิชการ) แทนคำว่า 商業学校 (shoogyoo gakkoo: โรงเรียน พานิชการ) หรือใช้คำว่า バッグ (baggu: กระเป๋า) แทนคำว่า かばん (kaban: กระเป๋า) เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้ตัวอักษรคาตากานะเน้นคำหรือประโยคเพื่อให้เด่นหรือแปลกไปจากข้อความปกติที่เขียนด้วยตัวอักษรฮิรางานะและตัวอักษรคันจิ เช่น ใช้คำว่า キレー (kiree: สวย) แทนคำว่า きれい (kiree: สวย) หรือใช้คำว่า コワ〜イ (kowaai: น่ากลัว) เพื่อต้องการเน้นคำว่า “น่ากลัว” ในประโยค コワ〜イ話を教えてください。 (kowaai hanashi o oshiete kudasai.: เล่าเรื่องน่ากลัว ๆ ให้ฟังหน่อยสิ) แทนคำว่า 怖い (kawai) ซึ่งตามปกติต้องเขียนเป็น 怖い話を教えてください。 (kawai hanashi o oshiete kudasai.: เล่าเรื่องน่ากลัว ๆ ให้ฟังหน่อยสิ)

ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อหาในเอกสารจริงพร้อมแนวทางแก้ไขไว้ดังนี้

ตารางที่ 20

ปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อหาในเอกสารจริงภาษาญี่ปุ่น

ปัญหา	สาเหตุ	วิธีแก้ไข
<u>ปัญหาด้านภาษา</u>		
1. อักษรคันจิ	เป็นตัวอักษรใหม่ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนและนักเรียนไม่ชอบอักษรคันจิเนื่องจากเห็นว่ายาก	เพิ่มกิจกรรมที่น่าสนใจและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ตัวอักษรคันจิที่ไม่เคร่งเครียดเกินไป
2. ไวยากรณ์	นักเรียนรู้สึกว่ายากเพราะยึดติดกับวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่ต้องละเอียดทุก ๆ เรื่อง ในจึงจะสามารถเข้าใจได้	ผู้สอนและผู้เรียนปรับเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนโดยไม่เคร่งเครียดกับไวยากรณ์มากนัก พร้อมกับฝึกทักษะการอ่านเร็วทั้งแบบ skimming และ scanning รวมทั้งฝึกอ่านโดยอาศัยบริบทตลอดจนพื้นความรู้เดิมช่วยในการทำความเข้าใจ
3. คำศัพท์ที่เป็นอักษรรคาตาคานะ	อ่านไม่ออกและไม่เข้าใจคำศัพท์ที่เป็นตัวอักษรคาตาคานะบางคำรวมทั้งคำที่เขียนเพื่อเน้นคำหรือประโยค	ฝึกการใช้คำที่เขียนด้วยตัวอักษรคาตาคานะในบริบทต่าง ๆ ให้มากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน
<u>ปัญหาด้านเนื้อหา</u> เนื้อหาของเอกสารที่อ่าน -	นักเรียนไม่รู้จำและไม่คุ้นเคยกับเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ จึงไม่รู้ว่ามีไว้ใช้ทำอะไรและจะตอบสนองเอกสารจริงนั้นอย่างไร	จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบเห็นของจริงและส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมนอกตำราเรียนเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้นนอกเหนือจากเนื้อหาภาษา ซึ่งจะช่วยสร้างประสบการณ์และสร้างฐานความรู้ให้นักเรียนได้

จากการสนทนากับนักเรียน พบว่านักเรียนชอบแบบทดสอบในลักษณะนี้ เนื่องจากเป็นเอกสารจริงที่นักเรียนสามารถพบในชีวิตประจำวัน และนักเรียนไม่ต้องคำนึงถึงไวยากรณ์มากนัก ก็สามารถจะทำแบบทดสอบได้ เพราะลักษณะของคำถามนั้นไม่ได้เน้นเนื้อหาทางภาษามากนัก แต่จะเน้นที่ความเข้าใจในเอกสารจริงและการแก้ปัญหาโดยใช้เอกสารจริงเป็นตัวกระตุ้น นอกจากนี้ยังสร้างเจตคติที่ดีแก่นักเรียนในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณสามารถสื่อสารและรับรู้ข้อมูลได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

การสอนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบันจึงควรเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ รวมทั้งส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ไม่ใช่สอนเนื้อหาทางภาษาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ตระหนักถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันโดยผ่านเอกสารจริงประเภทต่าง ๆ เพราะจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเปิดโลกทัศน์ด้านต่าง ๆ มากขึ้นรวมทั้งเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนให้เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ในสังคมโดยผ่านภาษาที่เรียน